

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **R. R.**
bytem X
zastoupen JUDr. Martinem Purkytem, advokátem
sídlem náměstí 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Ing. J. Š.**
bytem X
zastoupena Mgr. Jiřím Nejdlem, advokátem
sídlem Zlatnická 195, 339 01 Klatovy

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. PK-RR/3141/22,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. PK-RR/3141/22, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

JUDr. Martina Purkyta, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. PK-RR/3141/22 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 18. 2. 2022, č. j. 4527/15/ROZ (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“), nařízeno odstranění stavby garáže na pozemku parc. č. Xa v k. ú. X (dále jen „*stavba garáže*“ a „*pozemek parc. č. Xa*“).
 2. Oznámením ze dne 3. 6. 2016, č. j. 4527/15/OZN, správní orgán prvního stupně zahájil řízení o odstranění stavby garáže. Dne 13. 12. 2016 podal žalobce žádost o dodatečné povolení stavby garáže, která měla podle žádosti sloužit ke garážování osobního automobilu. Správní orgán prvního stupně proto řízení o odstranění stavby přerušil usnesením ze dne 13. 12. 2016, č. j. 4527/15/PŘERUŠ, a vedl řízení o dodatečném povolení stavby garáže, v němž žalobce přes výzvu správního orgánu prvního stupně nepředložil kromě žádosti žádné podklady. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2019, č. j. 5473/16/ROZ, které nabylo právní moci dne 31. 8. 2019, správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že stavbu garáže nelze dodatečně povolit. Na základě oznámení o pokračování řízení ze dne 11. 11. 2021, č. j. 4527/15/POKR, správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení o odstranění stavby, a zároveň účastníky řízení vyzval, aby uplatnili své námitky do deseti dnů od doručení tohoto oznámení; rovněž je poučil o jejich právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění.
 3. Následně správní orgán prvního stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí a své rozhodnutí odůvodnil tím, že bylo pravomocně rozhodnuto o dodatečném nepovolení stavby garáže, že stavba garáže byla užívána jako doplňková stavba k hromadné rekreaci v rámci navazujícího autokempu, pročež vyžadovala rozhodnutí o umístění stavby dle § 79 odst. 1 stavebního zákona, případně územní souhlas dle § 96 téhož zákona. Správní orgán prvního stupně dodal, že žalobce nepředložil žádné rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, ze kterého by vyplývalo, že se nejedná o nepovolenou stavbu. Podle závazného stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu Sušice, jakožto příslušného vodoprávního úřadu, se stavba garáže nachází v aktivní zóně záplavového území vodního toku Otava. Stavba garáže je v rozporu s územním plánem obce Dlouhá Ves, neboť podle žádosti o dodatečné povolení slouží stavba garáže pro garážování osobního automobilu a územní plán i § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „*vodní zákon*“) nepřipouští v dotčené ploše umisťovat (zjednodušeně řečeno) stavby nesouvisející s vodním tokem. Stavba garáže nebyla v souladu ani s původním územním plánem obce Dlouhá Ves ze dne 7. 9. 2006.
 4. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že stavba garáže
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nevyžaduje rozhodnutí ani jiné opatření stavebního úřadu, protože nedosahuje 25 m² zastavěné plochy ani 5 m výšky a je umístěna na pozemku stavby pro rodinnou rekreaci, která souvisí nebo podmiňuje rodinnou rekreaci. Podle žalobce územní plán zařadil dotčenou plochu mezi plochy rekreace. Žalobce poukázal na to, že na stavbu garáže se nevztahuje vodní zákon ani nový územní plán vzhledem k době její výstavby, která nebyla ve správním řízení řádně zjištěna. Dále uvedl, že neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním prvoinstančního rozhodnutí a že v aktivní zóně záplavového území jsou umístěny další, k podnikatelské činnosti využívané, kempy.

5. Napadené rozhodnutí bylo žalovaným odůvodněno následovně. Žalobcem odkazovaný § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona se týká staveb pro rodinnou rekreaci, a proto ho nebylo lze aplikovat na stavbu garáže, kdy žádná stavba na pozemku parc. č. Xa neslouží pro rodinnou rekreaci, nýbrž ke krátkodobému pronájmu jako stavby ubytovacího zařízení dle § 2 písm. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. v rámci žalobcovy podnikatelské činnosti. Stavba garáže nebyla dodatečně povolena, ač vyžadovala opatření stavebního úřadu, což odůvodnilo nařízení odstranění stavby. Posouzení souladu stavby garáže s územním plánem obce Dlouhá Ves a její umístění v aktivní zóně záplavového území nebylo proto v řízení o odstranění stavby podstatné. Oznámení ze dne 11. 11. 2021 považoval žalovaný za dostatečný způsob seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí. Situace staveb v okolních kempech nebyla předmětem řízení.

II.

Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě uplatnil dva okruhy žalobních námitek.
7. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že stavba garáže podle § 79 odst. 2 písm. o) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona nevyžadovala povolení ani jiné opatření stavebního úřadu. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že garáž neslouží pro rodinnou rekreaci žalobce, s čímž žalobce nesouhlasil. Primárním využitím pozemku parc. č. Xa je individuální rekreace žalobce a jeho blízkého okolí. Pouze dvě stavby na tomto pozemku souvisí s podnikatelskou činností žalobce, kdy stavba na pozemku parc. č. st. Xb je, i pro svou konstrukci, využívána k rodinné rekreaci. I stavby na pozemcích parc. č. st. Xc, st. Xd, st. Xe a st. Xf jsou vedeny jako stavby pro rodinnou rekreaci, a to i historicky podle rozhodnutí Okresního úřadu v Klatovech ze dne 23. 8. 1995, č. j. PÚ 2893/91-C, a aktuálně podle protokolů správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 10. 2015, 14. 6. 2016, 21. 1. 2018 a 14. 10. 2021, podle nichž stavby nebyly užívány k žádnému účelu. Správní orgány neuvedly, na základě kterých zjištění dospěly k závěru, že pozemek parc. č. Xa slouží k podnikatelské činnosti a nikoliv rekreační činnosti žalobce. Stavba garáže byla navíc v souladu s aktuálním územním plánem obce Dlouhá Ves.
8. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nebyl poučen o právu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, kdy za takové poučení nelze považovat sdělení správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 11. 2021, jímž argumentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 22. 3. 2011, č. j. 59 A 87/2010-43, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2013, č. j. 8 A 135/2013-38, a nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

9. V podání ze dne 11. 11. 2022, podaném po uplynutí lhůty pro podání žaloby, žalobce dodal, že objekty související s garáží neslouží k uspokojování bytových potřeb klientů žalobce. Žalovaný navíc v napadeném rozhodnutí neuvedl, které stavby hodnotil z hlediska účelu rekreace a podle jakých kritérií takto stavby hodnotil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcem odkazovaný § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona nebyl v projednávané věci aplikovatelný, neboť stavba garáže nebyla umístěna na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, ale v areálu autokempu na pozemku parc. č. Xa. Dále stavba garáže nebyla v souladu s územně plánovací dokumentací. Žalovaný poukázal na to, že na základě žádosti žalobce o dodatečné povolení garáže bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o jejím dodatečném nepovolení.
11. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že písemností ze dne 11. 11. 2021, č. j. 4527/15/POKR, kterou žalobce převzal dne 24. 11. 2021, byl žalobce poučen o právu seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 2. 2022 a žalobce tak měl dostatečný prostor pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 7. 11. 2022 uvedla k věci samé, že předmětná stavba je situována v aktivním zátopovém území, konkrétně v toku bývalého koryta řeky. Navíc stavba stojí 1 až 1,5 m od hranice pozemku osoby zúčastněné na řízení, tj. v menší než zákonem stanovené vzdálenosti. Odstranění stavby je tedy podle osoby zúčastněné na řízení důvodné.

V.

Posouzení věci soudem

14. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci řízení výslovně souhlasili (žalobce v podání ze dne 11. 11. 2022, žalovaný v podání ze dne 9. 11. 2022).
15. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
16. Žaloba je důvodná.
17. Nejprve se soud zabýval druhým okruhem žalobních námitek, tedy žalobcem tvrzenou procesní vadou řízení před správním orgánem prvního stupně.
18. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

19. Na základě § 36 odst. 3 správního řádu mají správní orgány povinnost umožnit účastníkům řízení seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním. Účelem tohoto ustanovení je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Smyslem tohoto ustanovení je „umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35, bod 17). „Judikatura dovodila, že tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015 - 44, ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, obdobně srov. i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 1997, č. j. 7 A 1/95 - 34)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 4 Azs 118/2018-41, bod 26).
 20. V projednávané věci správní orgán prvního stupně neporušil § 36 odst. 3 větu první správního řádu. V oznámení ze dne 11. 11. 2021, č. j. 4527/15/POKR, správní orgán prvního stupně žalobci oznámil, že pokračuje v řízení o odstranění stavby garáže, vyzval jej, aby případné námitky uplatnil do deseti dnů od jeho doručení, a rovněž jej poučil o jeho právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění. Správní orgán prvního stupně žalobce rovněž poučil, v jakých dnech může nahlédnout do podkladů pro vydání rozhodnutí. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 24. 11. 2021, jak soud ověřil z doručky založené ve správním spisu. Ze správního spisu soud zjistil, že následujícím úkonem, který poté správní orgán prvního stupně ve věci provedl, bylo vydání prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí je datováno dnem 18. 2. 2022, vypraveno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu bylo podle správního spisu dne 29. 4. 2022 a žalobci bylo doručeno dne 4. 5. 2022.
 21. Správní orgán prvního stupně žalobcem namítaným způsobem tedy nepochybil. Bezprostředně před vydáním prvoinstančního rozhodnutí správní orgán prvního stupně žalobce výslovně poučil o jeho právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně žalobci umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí a poskytl mu pro to dostatečný časový prostor. Po tomto poučení žalobce podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nedoplňoval. Soud tedy posoudil vypořádání obdobné odvolací námitky žalobce žalovaným na str. 5 napadeného rozhodnutí za správné.
 22. Žalobce v žalobě neuvedl žádný konkrétní argument na podporu svého stanoviska, že za poučení o právu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí nebylo lze považovat sdělení správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 11. 2021 – žalobce tedy s důvodem napadeného rozhodnutí konkrétně nepolemizoval. Žalobce v žalobě ani neuvedl, jak se měla jím namítaná procesní vada promítnout do zákonnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], resp. jak měla tvrzená procesní vada negativně zasáhnout jeho veřejná subjektivní práva.
 23. Žalobcem odkazovaná judikatura nebyla přílehlavá na projednávanou věc, neboť
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v projednávané věci byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to po jejich shromáždění bezprostředně před vydáním prvoinstančního rozhodnutí.

24. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 22. 3. 2011, č. j. 59 A 87/2010-43, se týkal odlišné procesní situace, kdy tamní účastník (na rozdíl od žalobce) nebyl správními orgány vůbec vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
25. Žalobcem citovaná pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS, nepodporovala žalobní argumentaci, neboť se týkala vztahu práva účastníka řízení na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalobce však v tomto okruhu žalobních námitek nespojoval nedostatečně či nesprávně zjištěný skutkový stav věci s tvrzeným porušením jeho práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Navíc i tento rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán ve vztahu ke správnímu řízení, v němž jeho účastník nebyl správními orgány vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
26. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2013, č. j. 8 A 135/2013-38, řešil délku doby pro seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Tento rozsudek nepodporoval žalobní argumentaci, neboť žalobce netvrdil, že by lhůta deseti dnů pro uplatnění námitek a vyjádření, kterou mu stanovil správní orgán prvního stupně, byla nedostatečná. Navíc, fakticky mohl žalobce své námitky a vyjádření u správního orgánu prvního stupně podat v době několika měsíců od 24. 11. 2021 nejméně do 17. 2. 2022, avšak neučinil tak.
27. Z totožného důvodu byl nepřiléhavý i odkaz na nálezný Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, neboť se opět týkal správního řízení, v němž jeho účastník nedostal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním.
28. Druhý okruh žalobních námitek tedy nebyl důvodný.
29. První okruh žalobních námitek naproti tomu důvodným byl.
30. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (srov. čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění stavební zákon a další související zákony a den 8. 6. 2016 jako den doručení oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby), „[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“
31. Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2022, č. j. 10 As 312/2020-36, tak, že řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a řízení o jejím dodatečném povolení jsou spolu sice provázána, ale jedná se o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem, čemuž odpovídá i obsah rozhodnutí, která jsou v těchto řízeních vydávána. Účelem řízení o odstranění stavby je uvést do souladu právní a skutečný stav, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, který spočívá v chybějícím rozhodnutí, opatření nebo jiném úkonu, který vyžaduje zákon (bod 13). Podmínky, jejichž splnění stavební úřad v jednotlivých řízeních zkoumá, jsou rozdílné. V případě řízení o dodatečném povolení stavby jde o kumulativní splnění podmínek podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a že stavba nebyla dodatečně povolena (bod 14). Pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona podstatné to, zda 1) dotčená stavba je stavbou, jejíž provedení podléhá rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem, 2) stavba byla provedena bez tohoto povolení a 3) k potřebnému povolení nedošlo ani dodatečně. Námitky, které mohl stěžovatel uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby, tedy nejsou pro řízení o odstranění stavby významné (bod 15). V bodě 18 rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017–22, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že v řízení o odstranění stavby stavební úřad pouze posuzuje, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. V tomto směru lze také posuzovat relevantnost stěžovatelem uplatňovaných námitek; mimo tento rámec se proto ocitají námitky, které mohl stěžovatel uplatňovat pouze v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli však již proti rozhodnutí o odstranění stavby (absence rozporu s veřejným zájmem, ochrana životního prostředí, atd.) (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017–48, body 18 a 19).

32. S ohledem na povahu části argumentace žalobce a osoby zúčastněné na řízení uvádí soud úvodem, že předmětem přezkumu v posuzované věci je pouze rozhodnutí o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jenž správní orgány vydaly z důvodu, že stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující, přičemž nebyla ani dodatečně povolena. Vzhledem k tomu předmětem přezkumu v této věci nebylo rozhodnutí ze dne 26. 7. 2019, č. j. 5473/16/ROZ, které nabylo právní moci dne 31. 8. 2019, jímž správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že stavbu garáže nelze dodatečně povolit. Posledně uvedené rozhodnutí bylo totiž samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž jeho zákonnost nelze posuzovat v rámci přezkumu rozhodnutí jiného. Jakkoliv se řízení o žádosti žalobce o dodatečné povolení a řízení o odstranění stavby týkaly téže stavby garáže, jednalo se o dvě samostatná řízení se zcela rozdílným účelem, v nichž se řeší odlišné skutkové a právní otázky. Zjednodušeně řečeno, pro posouzení důvodnosti žaloby jsou relevantní pouze důvody podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, pro které bylo nařízeno odstranění stavby, nikoliv důvody, pro které nebyla stavba garáže v minulosti dodatečně povolena. Toto východisko implikuje závěr o nedůvodnosti žalobní námitky, že stavba garáže byla v souladu s aktuálním územním plánem obce Dlouhá Ves, a závěr o irelevantnosti argumentace osoby zúčastněné na řízení vztahující se k umístění stavby garáže v zátopovém území a k odstupovým vzdálenostem stavby garáže. Soulad stavby garáže s územním plánem byl totiž rozhodný pouze v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, umístění stavby v zátopovém území mohl hrát roli též jen v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona a odstupové vzdálenosti byly též významné toliko v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (ve vztahu k § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona se odstupem stavby garáže správní orgány podle prvoinstančního a napadeného rozhodnutí vůbec nezabývaly). Jinými slovy, tato část žalobní argumentace se mýjela předmětem přezkumu prováděného zdejším soudem v této věci, protože směřovala proti rozhodnutí ve věci dodatečného povolení, a nikoli proti

rozhodnutí ve věci odstranění stavby. Ve věci totiž bylo zcela nevýznamné, proč nebyla stavba garáže dodatečně povolena. Žalobní námitka, že stavba garáže byla v souladu s aktuálním územním plánem obce Dlouhá Ves, byla proto nedůvodná.

33. Vzhledem k tomu, že obsah územního plánu nebyl rozhodný pro rozhodovací důvody správních orgánů v řízení o odstranění stavby, jak bylo výše vysvětleno, pro nadbytečnost neprovedl soud k důkazu žalobcem navržený výtah z územního plánu na čl. 30 soudního spisu.
34. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce dále namítal, že stavba garáže nevyžadovala povolení ani jiné opatření stavebního úřadu a že správní orgány neuvedly, na základě kterých zjištění dospěly k závěru, že pozemek parc. č. Xa slouží k podnikatelské a nikoliv rekreační činnosti žalobce.
35. Aby mohlo být nařízeno odstranění stavby, musí být podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu kumulativně splněny shora uvedené podmínky § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona: (1) dotčená stavba je stavbou, jejíž provedení podléhá rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem, (2) stavba byla provedena bez tohoto povolení a (3) k potřebnému povolení nedošlo ani dodatečně. Z toho vyplývá, že žalobní námitka, že stavba garáže nevyžadovala povolení ani jiné opatření stavebního úřadu, byla svou povahou relevantní.
36. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce je vlastníkem stavby garáže, ani o tom, že stavba garáže byla provedena bez povolení a nebyla ani dodatečně povolena. Podstatou žalobní argumentace bylo tvrzení, že nebyla splněna první podmínka odstranění stavby, tj. že stavba garáže nepodléhala opatření stavebního úřadu. Splnění této podmínky měly správní orgány zkoumat i bez návrhu, protože řízení o odstranění stavby je řízením, v němž byla žalobci z moci úřední ukládána povinnost (srov. § 50 odst. 3 správního řádu) a zjištění, zda stavba podléhala ingerenci stavebního úřadu, bylo nezbytné zjistit vzhledem k dikci § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a rozsahu dokazování dle § 3 správního řádu.
37. Soud proto zkoumal, jaká zjištění správní orgány k této sporné otázce učinily a jak je vyhodnotily.
38. Je třeba předznamenat, že napadené a prvoinstanční rozhodnutí tvořila z hlediska soudního přezkumu jeden celek a vzájemně se argumentačně doplňovala (srov. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73; ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25; či dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22).
39. Podle § 68 odst. 3 správního řádu správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. „*Pokud správní orgán náležitě neodůvodní své závěry, pak je nutno jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 As 55/2003 - 51, č. 638/2005 Sb., ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Af 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64 atp.)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 7 As 404/2019-66, bod 24).
40. Správní orgány posoudily předmětnou spornou otázku ve svých rozhodnutích následovně.
41. Stavba garáže je užívána jako doplňková stavba hromadné rekreace v rámci navazujícího

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

autokempu, a proto vyžadovala územní rozhodnutí dle § 79 odst. 1 stavebního zákona, případně územní souhlas dle § 96 téhož zákona. Při posouzení stavby garáže měl správní orgán prvního stupně vycházet z *provedených kontrolních prohlídek*, kdy konkrétně správní orgán prvního stupně poukázal na protokol ze dne 14. 10. 2021, č. j. 4030/15/PROTOKOL (viz str. 4 prvoinstančního rozhodnutí).

42. Žalobce se proti tomuto závěru správního orgánu prvního stupně vymezil v odůvodnění odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kde namítal, že stavba garáže vzhledem ke svým rozměrům a vzhledem ke své souvislosti s rodinnou rekreací nevyžadovala žádnou ingerenci ze strany stavebního úřadu a že opačný závěr nebyl správním orgánem prvního stupně přezkoumatelně odůvodněn.
43. Žalovaný na tuto odvolací námitku reagoval na str. 5 napadeného rozhodnutí tak, že stavba garáže nebyla stavbou ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, neboť žádné stavby na pozemku parc. č. Xa nesloužily rodinné rekreaci, ale ke krátkodobému pronájmu v rámci žalobcovy podnikatelské činnosti jako stavby ubytovacího zařízení dle § 2 písm. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně své rozhodnutí dostatečně odůvodnil na základě shromážděných podkladů.
44. Podle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2016 platí, že rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje stavba do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepená nejvýše do hloubky 3 m na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, která souvisí nebo podmiňuje bydlení nebo rodinnou rekreaci, neslouží k výrobě nebo skladování hořlavých látek nebo výbušnin, nejedná se o jaderné zařízení nebo *stavbu pro podnikatelskou činnost*, je v souladu s územně plánovací dokumentací, je umístována v odstupové vzdálenosti od společných hranic pozemků nejméně 2 m, plocha části pozemku schopného vsakovat dešťové vody po jejím umístění bude nejméně 50 % z celkové plochy pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci.
45. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím má soud za nepřezkoumatelné. Správní orgány měly i bez návrhu zjistit a posoudit, zda je stavba garáže stavbou, jejíž provedení podléhá opatření stavebního úřadu [viz výklad k § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona výše].
46. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že stavba garáže vyžadovala územní rozhodnutí dle § 79 odst. 1 stavebního zákona, a tento závěr odůvodnil zjištěním nabytým při kontrolní prohlídce dne 14. 10. 2021, že stavba garáže je užívána jako doplňková stavba hromadné rekreace v rámci navazujícího autokempu. Z toho je zřejmé, že správní orgán prvního stupně zjištěním při prohlídce dne 14. 10. 2021 měl dospět k závěru, že stavba garáže slouží pro podnikatelskou činnost (ubytovací služby) a tudíž se na ni výjimka podle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2016 nevztahuje. Žalobce vznesl odvolací námitku, že stavba garáže s podnikatelskou činností nesouvisí a že závěry správního orgánu jsou nepřezkoumatelné. Žalovaný tuto odvolací námitku vypořádal tak, že žádné stavby na pozemku parc. č. Xa nesloužily rodinné rekreaci, ale stavby sloužily ke krátkodobému pronájmu v rámci žalobcovy podnikatelské činnosti jako stavby ubytovacího zařízení.
47. Soud konstatuje, že správní orgány v projednávané věci nijak nezduvodnily, na základě jakých skutečností dospěly k závěru, že stavba garáže je užívána jako doplňková stavba

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

hromadné rekreace v rámci navazující autokempu, resp. neslouží k rodinné rekreaci, a to ani k výslovné odvolací námitce žalobce, který tvrdil, že stavba garáže je umístěna na pozemku určeném pro rodinnou rekreaci a neslouží k podnikání. Žalovaný neodkázal na žádný podklad pro vydání rozhodnutí, z něhož by vyplýval jeho závěr, že všechny stavby na pozemku parc. č. Xa byly užívány k žalobcově podnikatelské činnosti, ani v tomto směru neprezentoval přezkoumatelnou úvahu (např. nekonkretizoval, na základě čeho dospěl k závěru, že žalobce vykonával podnikatelskou činnost spočívající v krátkodobém pronájmu těchto staveb, ani nezkoumal, jaké podnikatelské oprávnění měl žalobce mít). Žalovaný neuvedl v napadeném rozhodnutí ani žádné skutkové důvody, které by podložily jeho závěr o tom, že stavby nacházející se na pozemku parc. č. Xa jsou stavbami ubytovacího zařízení. Odkaz správního orgánu prvního stupně na protokol ze dne 14. 10. 2021, č. j. 4030/15/PROTOKOL, nebyl dostačující, neboť z tohoto protokolu vyplývaly pouze rozměry stavby garáže, její stavebně technické řešení a její umístění na pozemku parc. č. Xa; dále z něj bylo možné dovodit obdobné skutečnosti vztahující se k dvěma dalším stavbám nacházejícím se na tomto pozemku a ke stavbám nacházejícím se na jiných pozemcích. Protokol však neobsahoval žádné zjištěné údaje o účelu užívání stavby garáže. Z tohoto protokolu nebylo lze dospět k závěru, že by stavba garáže či jiné stavby na pozemku parc. č. Xa měly být využívány k žalobcově podnikatelské činnosti v rámci navazujícího autokempu. Soud tedy přisvědčuje rozvinutí žalobních námitek v podání žalobce ze dne 11. 11. 2022, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nekonkretizoval stavby, které jsou využívány pro ubytovací služby, ani neuvedl, podle jakých kritérií účel staveb hodnotil.

48. Odvolací námitku žalobce, že stavba garáže nevyžadovala pro svou realizaci žádný autorizační úkon stavebního úřadu, žalovaný odmítl strohým tvrzením, že stavby na pozemku parc. č. Xa jsou stavbami ubytovacího zařízení ve smyslu § 2 písm. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., sloužícími ke krátkodobému pronájmu v rámci podnikatelské činnosti žalobce, aniž by uvedl skutkové důvody, které jej k tomuto závěru vedly. Odvolací námitka nebyla žalovaným vypořádána přezkoumatelně, neboť „[z] ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 21). Žalovaný též zcela pominul odvolací námitku žalobce odkazující na § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.
49. Nepřezkoumatelnost závěru správních orgánů, že stavba garáže byla využívána v souvislosti s podnikatelskou činností žalobce spočívající v poskytování krátkodobých pronájmů v rámci provozu autokempu, resp. že nesloužila k rodinné rekreaci, nýbrž se jednalo o stavbu ve smyslu § 2 písm. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., protože stavba garáže ke své realizaci vyžadovala rozhodnutí, opatření či jiný úkon vyžadovaný stavebním zákonem a nebyla stavbou ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, byla v projednávané věci natolik závažnou vadou napadeného rozhodnutí, že musela vést k jeho zrušení, neboť se dotýkala naplnění první podmínky odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Nejednalo se tedy o dílčí nedostatek odůvodnění nezakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 522/2021-126, bod 8). Ke zrušení napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pro jeho nepřezkoumatelnost soud přistoupil při vědomí toho, že se zrušovacím důvodem nepřezkoumatelnosti je třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude soudem uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25; a ze dne 5. 8. 2020, č. j. 4 Azs 182/2020-42, bod 14).

50. Žalobní námitka, že správní orgány řádně neodůvodnily svůj závěr, že stavba garáže nevyžadovala povolení ani jiné opatření stavebního úřadu, byla tedy důvodná.
51. Soud nepřehlédl, že správní orgány vycházely z tvrzení žalobce, že stavba garáže sloužila ke garážování osobního automobilu (srov. str. 5 prvoinstančního i napadeného rozhodnutí). Správní orgány však nezdůvodnily, jak toto zjištění souviselo s podnikatelskou činností žalobce.
52. Napadené rozhodnutí tak bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy tento nedostatek odůvodnění nebylo možno napravit jednotou napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. Soud připomíná, že rozhodnutí správního orgánu musí obstát samo o sobě. *„Pokud v jeho odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovozuje svoje závěry, pak nutno dospět k tomu, že nejsou splněny podmínky ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu a rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, publ. pod č. 638/2005 Sb. NSS; ač byl tento právní závěr vysloven ve vztahu ke správnímu řádu z roku 1967, lze jej z důvodu obdobné právní úpravy v § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004 vztáhnout i na projednávanou věc – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 245/2017-32, bod 9). Pro přezkoumatelnost správního rozhodnutí není dostatečné, pokud jsou podklady pro určitý závěr sice obsaženy ve spisu, ale správní orgán na ně v rozhodnutí konkrétně neodkáže. Opačný závěr by *ad absurdum* vedl k tomu, že správní orgán nemusí odůvodnit své rozhodnutí vůbec, pokud důvody pro jeho vydání vyplývají z obsahu spisu a soud se s nimi může seznámit. Odůvodnění správního rozhodnutí musí obstát samo o sobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44; ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68; či ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015-107, bod 37). Proto soud nepřihlížel k tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, kde žalovaný uvedl, že stavba garáže je umístěna v areálu autokempu, kdy takové (nezdůvodněné) tvrzení se neobjevilo ani v prvoinstančním rozhodnutí, ani v napadeném rozhodnutí (prvoinstanční rozhodnutí hovořilo o tom, že autokemp *navazuje*).
53. Soud se nezabýval tím, zda stavba garáže byla stavbou ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, resp. stavbou vyžadující pro svou realizaci nějakou formu povolení ze strany stavebního úřadu, neboť toto musí nejprve přezkoumatelně posoudit správní orgány. Soud v souladu s principem subsidiarity soudního přezkumu vůči rozhodování správních orgánů nebyl oprávněn nahrazovat jejich činnost – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, publ. pod č. 3579/2017 Sb. NSS, bod 53. Správní orgány při posouzení, zda stavba garáže byla stavbou ve smyslu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, resp. při posouzení toho, zda tato stavba vyžadovala pro svou realizaci nějaký autorizační úkon ze strany stavebního úřadu dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, budou vycházet z právních předpisů platných a účinných v době jejího provedení. *„To plyne jak z povahy věci spočívající v potřebě*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

opravňujícího rozhodnutí, ochraně veřejného zájmu v době provedení stavby a celkově zájmu zachování stavební kázně. Správní soud by tak postup stavebního úřadu měl hodnotit optikou právního stavu v době zhotovení stavby, protože pouze tato právní úprava je určující pro to, zda stavba vyžadovala povolení nebo jiný úkon toto povolení nahrazující“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 77 A 155/2021-144, bod 40; obdobně i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2022, č. j. 10 A 83/2019-74, body 66 a 68).

54. Soud dodává, že žalobce ve správním řízení skutková tvrzení vztahující se k primárnímu využití pozemku parc. č. Xa, účelu jiných staveb než stavby garáže a vyloučení účelu stavby garáže k uspokojování bytových potřeb svých klientů nevznnesl, tudíž správním orgánům nelze vytýkat, že se s nimi nevypořádaly. Vzhledem k tomu, že správní orgány klíčovou otázku, zda stavba garáže v době svého provedení vyžadovala autorizační úkon stavebního úřadu, posoudily nepřezkoumatelně, což vedlo soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, neprováděl soud žalobcem navržené důkazy vztahující se k těmto skutkovým tvrzením žalobce (protokoly ze dne 14. 6. 2016 a 12. 1. 2018 na čl. 21 soudního spisu, rozhodnutí Okresního úřadu v Klatovech ze dne 23. 8. 1995, č. j. PÚ 2893/91-C, na čl. 28 soudního spisu). Provedení těchto důkazů nebylo rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.
55. Při posouzení důvodnosti žaloby soud vycházel z žalovaným předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud neprováděl k důkazu listiny navržené žalobcem, které byly součástí správního spisu (napadené a prvoinstanční rozhodnutí, odůvodnění odvolání ze dne 15. 6. 2022, odvolání ze dne 18. 5. 2022, protokoly ze dne 30. 10. 2015 a 14. 10. 2021 a výpisy z katastru nemovitostí na čl. 15 až 18 soudního spisu).
56. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu shledal důvodnou. Napadené rozhodnutí soud zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

57. Výrokem II tohoto rozsudku soud procesně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšnému žalovanému (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
58. Soud žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši uplatněné žalobcem v jeho podání ze dne 11. 11. 2022. Celkové žalobcem účelně vynaložené náklady řízení ve výši 12 228 Kč sestávaly z odměny žalobcova zástupce jako advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč za úkon (celkem 6 200 Kč) dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby), dále zástupci žalobce náležela paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč), to vše zvýšené o DPH ve výši 21 % v částce 1 428 Kč, neboť zástupce žalobce soudu doložil, že je plátcem DPH (srov. § 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále náležela náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
59. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta ke splnění povinnosti byla stanovena dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

60. Výrokem III tohoto rozsudku soud nepřiznal osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení, neboť jí nevznikly žádné náklady řízení v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, když soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, ani soud neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodnily přiznání práva na náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení se práva na náhradu nákladů řízení ani nedomáhala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. prosince 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu